

LBRIS

We know
books

Coperta: Tudor Popa

Editor: Andreea Sterea

Tehnoredactor: Olivian Saldinger-Marinof

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEGRILĂ, ANA-MARIA

Agentii haosului/Ana-Maria Negrilă. - București: Crux Publishing,
2019

ISBN 978-606-9027-02-8

821.135.1

Ana-Maria Negrilă

STELLARIUM - AGENȚII HAOSULUI

© Crux Publishing, 2025

Tiparul executat de European Printers

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-9027-02-8

ANA-MARIA NEGRILĂ

STELLARIUM

AGENȚII HAOSULUI

- Ediția a doua, revizuită -

 CRUX PUBLISHING

CUPRINS

Prefață.....	5
Prolog.....	11
Cartea întâi	15
Cartea a doua.....	105
Cartea a treia	187
Cartea a patra	261
Cartea a cincea	361
Epilog.....	513
Dicționar personaje	529

1.

Trei luni până la țintă

*

Timpul e răbdător și, totuși, timpul nu așteaptă pe nimeni.

*

Era înconjurat de întuneric, era înconjurat de liniște, era înconjurat de teamă. Adrew rămase pe loc, având senzația că închisese ochii. Bezna era ca o groapă adâncă, iar sensomemoria i se domolise, de parcă s-ar fi împotmolit din nou în mocirla de pe Cardeea. Nu era însă pe planetă, ci pe *Speranzia*.

Se trezise de câteva luni, odată cu restul agenților, și încercase să schițeze un plan înainte să ajungă pe Galene. Discutase îndelung cu Sten și cu ceilalți, dar se ferise să aducă vorba despre un lucru care îl îngrijora. La început, se bucurase de întoarcerea acasă, apoi începuse să se gândească la Eos Celestis și la situația pe care o lăsase la plecare. Atunci își dăduse seama că avea nevoie de aliați. Ralle tot insistase că se putea baza pe el, că îi va fi loial orice s-ar întâmpla, dar cuvintele atât de des repetate începuseră să-și piardă din semnificație.

– Te voi proteja, indiferent ce hotărâști să faci pe Galene! îl încredințase Ralle, când îl întrebase dacă voia să coboare cu el pe planetă.

De câteva ori își cercetase sensomemoria după instrucțiuni, dar indicațiile date de Lumni se opreau la Cardeea. Copia personalității maestrului dispăruse, de asemenea, după ce trecuse prin Lumea Con. Să fi fost ștearsă sau doar se ascundea? Oricare ar fi fost situația, era complet singur. Idolia l-ar fi ajutat, dar nu știa cum, iar Ralle, în afară de declarații pline de patos, nu făcuse nicio sugestie.

Sten părea să-și dorească ceva anume, dar se ferea încă de el, considerând că poate nu era momentul să vorbească deschis. Oricât ar fi vrut să se prefacă, Adrew nu putea nega că lucrurile erau diferite pe Galene. La ce se întorceau? Îi mai aștepta cineva?

În bezna din încăpere, își puse aceleași întrebări. Nu știa dacă ajută la ceva, dar merita să încerce.

Se deplasă, pipăind podeaua cu vârful încălțărilor. Era o suprafață elastică, parcă instabilă, gata să se deschidă și să-l înghită. La bordul *Speranziei* așa erau majoritatea cabinelor, amestec de organic și anorganic. Pereții aveau epiderme cu pigmenți diferiți, într-o gamă coloristică destul de variată și ținând seama de gusturile fiecăruia. Adrew nu băgase de seamă nimic din toate acestea la început, până nu remarcase cu uimire camera verde în care locuia Remi sau pe cea neagră a lui Ralle. În rest, *Speranzia* se îngrijea de toate, iar, uneori, nici nu trebuiau să ceară ca să primească. Nava îi verifica, interpretând variațiile înregistrate când le era foame, frig, erau obosiți sau, pur și simplu, doreau companie. Într-un fel era deranjant când mâncarea apărea pe neașteptate, pentru că *Speranzia* detecta semnalele chimice trimise de sistemele lor endocrine, digestive sau neurologice. Destul de des, sensomemoria și impulsurile *anh-um* dereglau senzorii navei, cu rezultate aberante.

Întinse mâinile, pășind mai departe. Pereții nu puteau fi departe, dar tot nu îi simțea. Folosea rar *anh-ul*, tocmai pentru că nava îl interpreta ca pe o amenințare, punându-și la treabă paznicii pentru a distruge intrușii. Se opri, mișcându-și capul și încetinindu-și sensomemoria.
– *Speranzia?* șopti.

Îl urmărise pe Alexander de mai multe ori, îl pusese și pe Ralle să-i monitorizeze deplasările și era sigur că acolo se afla ce căuta. Se afla în partea din față a navei, deasupra cabinei de comandă, iar podeaua vibra ușor.

– Aș vrea să vorbesc cu tine. Vrei să-mi răspunzi?

Se hotărâse să treacă de IA Alexander, pentru că națiții infiltrați de Karl nu păreau să dea rezultatele dorite. În același timp, îi ceruse de mai multe ori Adrei Rahven

să discute despre Galene, dar femeia se eschivase și îl îndepărtase, de parcă nu l-ar fi luat în serios.

Oftă, amintindu-și cât se necăjise din cauza asta, iar întunericul se mișcă în fața lui. Simți un curent pe piele, iar sensomemoria îi tresări. Acolo ar fi trebuit să se afle o cale către conștiința imensului trup organic care era *Speranzia*. Există un schelet ascuns din duronit, tendoane, mușchi ce mișcau coridoarele și cabinele, petece de țesuturi și inserții metalice; exista și carcasa din plăci, absorbind radiația stelelor, iar dincolo de ea, aripile de biopolimeri.

Ceva se apropie, hârșâind pe podeaua lipicioasă, dar Adrew rezistă impulsului de a se retrage spre intrare. Trebuia să-și anihileze personalitatea, așa cum făcea când voia să fie invizibil pentru maestrul Minago, și se înveli cu o sferă de *um*. Dacă *Speranzia* respingea *anh-ul*, *um-ul* nu părea să o deranjeze. Foșnetul se opri, apoi continuă amplificat, parcă, de bezna din încăpere. Se încordă, gata să fugă la nevoie, nervos că nu putea să sondeze spațiul din jurul lui ca să afle ce îl amenința.

Tresări la zgomotul ce-i răsună în ureche și făcu o mișcare de retragere. Ceva se repezi asupra lui, dezzechilibrându-l. Căzu pe moale și se răsuci, încleștat de un corp care încerca să îl imobilizeze. Gemu, iar mâinile i se cufundară în silueta atacatorului ca într-o gelatină. Nu se putea mișca decât cu greu. Trupul sclavului de pe Cardeea, cel în care se transferase când ajunsese pe *Speranzia*, îi era încă străin. Totuși, nu avusese de ales după ce îl eliberase pe lavin, pentru că asta ar fi însemnat să se folosească tot timpul de corpul lui Ralle. Sensomemoria accelerează, iar o clipă fu gata să descarce o sferă *anh-um* în entitatea care îl bloca. Se opri, totuși, pentru că masa informă nu reacționa. O tatonă încet, cu *anh-ul* redus, și își dădu seama că nu avea cu cine lupta. Era prins de un țesut greu, care îl ținutise de podea.

Rămase nemișcat, controlându-și respirația și încercând să se dumirească ce trebuia să facă mai departe. Nu spusese nimănui unde se ducea, de teamă să nu fie oprit, iar acum era pe cont propriu.

– Vreau doar să-ți vorbesc, șopti în beznă.

Țesutul *Speranziei* nu îl mai apăsa atât de tare. Riscă să își miște o mână. Sensoscheletul antebrațului avansă cu greu prin gelatină, dar el insistă, mișcându-l încet și oprindu-l când întâmpina rezistență. Un timp făcu un oarecare progres, dar apoi țesutul începu să se extindă. Îl simți acoperindu-i gâtul, apoi obraji, gata să-i invadeze fața. Dădu capul pe spate, atât cât îi permitea poziția, își întredeschise buzele și respiră agitat. Cu un ultim efort, își eliberă brațul drept și îl îndoi, ascunzându-și nasul și gura în căușul palmei.

– Vrei să mă omori? se adresă el întunericului.

Se agită, iar sensomemoria îi accelerează fără să o mai poată controla. În interiorul lui se formă o sferă strălucitoare *anh-um*, gata să atace și să spulbere. Se chinuie să o oprească, luptându-se în același timp și cu senzația de sufocare. Sfera se rotește, gata să-i rupă fluxul interior, așa că trebuie să o elibereze ca să nu îl distrugă. O clipă, spațiul se luminează când bula de energie plutește deasupra lui. Atunci, văzu că era înconjurat de formațiuni întunecate de țesuturi din care ieșeau apendice cu terminații ca niște degete boante. Când sfera se desfăcu în fâșii de energie, țesutul îi inundă fața, iar Adrew închise ochii, atins de răsuflarea fierbinte a fluxului. Când întredeschise pleoapele, în încăperea era lumină, iar masa care îl ținuse captiv dispăruse.

Se ridică încet, mișcându-și brațele amorțite. Energia *anh* rămăsese prinsă de pereții organici și licărea palid. Nu-l mai amenința nimic. Deasupra lui văzu o deschizătură întunecată, cu margini zdrențuite, în care bolborosea ceva. Se trase deoparte, târându-se pe coate. Ar fi putut să se ridice, dar nu voia să riște alt atac. Aerul vibra și mirosea ciudat și umed.

– Nu-ți place aici?

Vocea apăru pe când el privea fascinat epiderma care acoperea intrarea.

– Nu știu, răspunse Adrew fără să șovăie.

Explozia de *anh* nu îl pusese în pericol, ci, din contră, forțase o reacție a meta-creierului.

– De ce ai venit aici? Oamenii nu mă vizitează, le ajunge Alexander, vocea mea.

Adrew se întinse la loc pe podeaua care îl primi într-o alveolă captușită cu materie. Sensoscheletul îi protestă, apoi se lasă inert, ca și când s-ar fi relaxat brusc. Nu mai avea controlul lui.

Nu face asta! gândi. Am nevoie de ajutor și nu pot apela la nimeni!

– Chiar la nimeni?

Vocea râse.

– Ai venit aici însoțit de alți oameni, care, în felul lor, țin la tine și vor să te protejeze. Crezi că nu știu?

– Așa e, dar eu nu vreau să le cer ajutorul pentru ce am de făcut. În schimb, mă interesează să aflu ce dorești tu să faci. Decizia ta este importantă pentru hotărârea pe care trebuie să o iau.

Materia murmură și fremătă în alveola lui. Îi atrăsese atenția *Speranziei*, dar era nevoie de mai mult. Mai mult decât putea el să-i spună prin cuvinte sau imagini. Închise ochii și se întoarse spre locul în care sensomemoria îi adunase toată istoria, de când fusese antrenat de Lumni și până când fusese trimis în misiunea de pe Cardea. Era acolo un amalgam de gânduri, de sentimente, de momente de bucurie și singurătate – tot ce ar fi vrut să rămână ascuns și care, dacă ar fi ieșit la suprafață, i-ar fi încetinit sensomemoria pentru totdeauna, punând capăt vieții lui de agent. Luă toate astea, ferindu-se să le arunce o privire, și le trimise în exterior, folosindu-se de săgețile de *um*. Informația pătrunse prin deschizătura din tavan și licări în beznă. Un timp, *Speranzia* rămase tăcută, apoi pereții alveolei dispărură, iar Adrew ajunsese din nou pe podeaua încăperii în care pătrunsese la început.

– Vrei să-ți dau acum răspunsul?

Vocea navei își schimbă tonalitatea, iar vibrațiile unor sunete disperate îl înconjură ca în trecut, când pătrunsese în Hubb, și apoi în Lumea Con. Erau note asemănătoare celor cu care îl atacase Eronn, doar că nu erau menite să îi facă rău, ci doar să-l liniștească. Podeaua tresări sub influența notelor-cod, iar Adrew se trezi ridicat și condus spre ieșire. Mai multe apendice îi apucară brațele și îl așezară cu grijă în fața acesteia.

LIBRIS | We know books
 Mă voi gândi la asta! îi cântă în minte vocea *Speranziei*. Dacă este adevărat ce-mi arăți, poate te voi ajuta. Nu uita însă, legătura mea cu familia Uve este foarte puternică.

*

Sten își petrecea timpul pe puntea de comandă, singurul loc în care tehnologia, ascunsă în restul navei, o făcea să semene cu sora ei mai mare, *Ascensiunea*. Există un perete-cornee, apărat la exterior de altul convex de sticlă, dincolo de care se rotea de astă dată Galene, învăluită în nori albi. Părea neschimbată, doar câteva detalii nu mai era la fel. Liftportul lipsea, iar satelitul *Alignak*, după care se adăpostiseră, nu mai prezenta semnele prezenței oamenilor. Își amintea destul de bine că existaseră o bază pe fața lui ascunsă și un alt lift spațial ce o lega de asteroidul *Ascensiunii*. Acum nu mai era nimic.

Sten se trezise cu două luni înainte de destinație, pentru că *Adrew* insistase că trebuiau să discute despre coborârea pe planetă. Nu era prea mult de spus, pentru că nu știa nimic, iar *Adrew* păruse destul de nesigur.

– Nu te bucuri să-l revezi pe *Lumni*? îl întrebase Sten, profitând și de prezența lui *Ralle*.

Voia să sublinieze faptul că îl lăsase pe *Adrew* să-i conducă numai pentru că maestrul îi dăduse informațiile fără de care nu ar fi dus misiunea la bun sfârșit. Acum se întorseseră acasă, iar lucrurile erau diferite. Nu avea de ce să-l mai asculte pe *Adrew*, iar pe *Ralle* îl avertizase să nu-i mai stea în cale.

– Te-am suportat destul! îi spusese cu dispreț.

Ralle își mișcase sensomemoria ca și când ar fi vrut să-l atace, dar *Adrew* îl oprise cu un gest.

– Ah, comentase Sten, ce bine că ți-ai găsit un alt *Minago*!

Ralle îl privise cu o expresie ciudată, un amestec de suferință, dar și de furie. *Adrew*, în schimb, nu reacționase.

Acum, cu ochii la Galene, se întrebă de ce făcuse asta. Chiar dacă hotăra să coboare, chiar dacă refuza să-l mai asculte pe *Adrew*, ce rost avea să spună asemenea vorbe?

De când văzuse planeta albastră dincolo de peretele de sticlă, avusese impresia că trecutul se întorsese, iar el era doar în misiune pe Liftport. Senzația fusese atât de puternică, încât sensomemoria îi semnalizase intenția de a discuta cu *Edrin*. Doar că *Edrin* nu mai trăia, iar în momentul în care se gândi la trupul lui din *Cripta* guvernatorilor, echilibrul energiei galenice i se prăbuși în interior.

Se afla în cabina dată de *Alexander* când simțise că trebuia să se ducă pe punte și să privească fața lui Galene. Acum se afla acolo, jelindu-l pe *Edrin*, de parcă acesta ar fi murit de curând. De fapt, doar recent își dăduse seama că nu avea să-l mai vadă. Călătoria pe *Cardeea* și evenimentele care avuseseră loc acolo îi ținuseră mintea ocupată și, undeva, în centrul sensomemoriei, păstrase un spațiu în care o reîntâlnire cu *Edrin* mai era încă posibilă. Când constatase absența Liftportului, imaginea lui *Edrin* se frânsese.

– Cât de prost, să spere așa ceva! comentase *Ralle*, gata oricând să-i plătească și cea mai mică abatere.

Ar fi putut să-l lovească, dar nu merita efortul. Acum ajunseseră pe Galene și trebuia să se hotărască dacă rămânea cu grupul sau pornea de unul singur.

– Poți sta aici dacă vrei.

Vocea *Adrei* răsună în spatele lui. Se răsuci surprins, pentru că nu o simțise venind.

– Te gândeai la *Eos Celestis*, nu-i așa?

Femeia se schimbă foarte puțin, era doar mai liniștită și mai greu de pătruns decât înainte. Acum era pe deplin conștientă că avea conducerea navei, că *Alexander* i se subordona, iar conflictul interior, pe care îl trăise pe *Ascensiune*, dispăruse.

Sten privi din nou spre Galene. Putea să rămână la bordul *Speranziei*, desigur, doar că planeta îl atrăgea. Nu-l aștepta decât un singur lucru acolo, la care nici nu ar fi trebuit să viseze.

– Da, mărturisii zâmbind, lucrurile sunt foarte diferite acum. A trecut atâta timp...

LIBRIS | We know books

Adra se apropie de el.

– Contează că lucrurile s-au schimbat? Ce te așteptai să mai fie acolo?

El știa ce ar fi vrut să găsească, doar că nu putea să o spună fără să pară slab. Chiar și Ralle răsese de speranțele lui, deși, ca agent, ar fi trebuit să-l înțeleagă. Adică el abandonase gândurile legate de Minago și trecuse pur și simplu în subordinea lui Adrew, ceea ce lui Sten i se părea jalnic, deși lui Ralle nu-i păsa că se făcea de râs. Nici Adrew nu era mai bun dacă accepta acea lingușeală nerușinată, venită de la un om care complotase să-l ucidă.

– Nu știi, mărturisi Sten.

Adra făcu o pauză, privind senină sfera albastră a lui Galene. De când ajunsese pe *Speranzia*, Sten observase că îi plăcea să se ocupe de navă mai mult decât ar fi crezut. Rolul de comandant i se potrivea ca o mănușă. Devenise puternică și stăpână pe sine, iar el, din păcate, nu putea să o manipuleze așa cum ar fi dorit. Deocamdată, nu voia să forțeze nota, pentru că nu dorea nimic, dar mai târziu era posibil să-i ceară ajutorul.

– Chiar dacă lucrurile ar fi la fel cum le-am lăsat, eu nu am de ce să mă întorc, șopti Adra gânditoare.

Femeia întoarse capul și îl privi cu atenție.

– Te gândești la moștenitorul din Eos Celestis? Edrin, nu?

Agentul dădu din cap, întrebându-se de unde aflase aceste amănunte. El nu spusese nimic despre Edrin, pentru că descoperise că îi era foarte greu să se gândească la el. Fără să vrea, o învălui ca să afle răspunsul, dar dispozitivul de ecranare îl îndepărtă. Adra surâse, semn că nu se supărase, deși intenția lui fusese clară.

– Nu poți să nu faci asta, nu-i așa?

Vechile obiceiuri dispar greu, gândi spre ea, dând din umeri și zâmbindu-i.

Adrew se hotărâse să coboare pe Galene în căutarea unei fantome, a lui Lumni, care nu avea cum să mai trăiască, în ciuda promisiunii pe care i-o făcuse. Agentul îi ascundea ceva și simțea asta când discutau, iar brațele sensomemoriei i se mișcau, acoperind o parte a miezului.

Acolo se aflau informații pe care Adrew nu i le împărtășise. Asta îl intrigă, deși avea dreptul la secrete, ca oricare dintre ei.

Zâmbetul i se accentuă. Ei doi nu erau prieteni, și totuși, Adrew îl avea pe Ralle. Exista și Karl, desigur, dar, de ceva timp, începuse să se îndepărteze de el. Sten discutase cu Adrew despre asta, dar acesta îl sfătuisese să nu intervină.

– A avut o perioadă grea. O să-și revină.

Dar Karl nu își revenise, doar devenise și mai distant.

– Sten? La ce te gândești?

Adra simțise că dincolo de zâmbetul lui, prim-agentul ascundea altceva.

Femeia avea conducerea *Speranziei* și, fără ea, Adrew nu putea să facă nimic. Sten ar fi vrut să-i dezvăluie că misiunea lor fusese să îi predea nava lui Lumni, dar nu putea să o facă, deși asta ar fi rezolvat multe. Chiar și faptul că îi venise așa ceva în minte era un semn că lucrurile nu mergeau bine, pentru că, în trecut, ar fi omorât orice agent care ar fi îndrăznit să nutrească astfel de gânduri în flux.

– Va trebui să cobor pe Galene, îi spuse în schimb. Chiar dacă nu este nimic acolo. Trebuie să știi ce s-a întâmplat cât am lipsit.

– Este important?

– Foarte.

Adra deveni serioasă. Se răsuci pe jumătate și atinse peretele-cornee cu palmele. Acesta se tulbură ușor, apoi îi învălui degetele. Femeia simți răcoarea și se retrase. Conducea *Speranzia*, Alexander avea încredere în ea, dar agenții rămâneau o problemă, de care ar fi scăpat dacă plecau pe Galene.

– Nu știi nici de ce ați făcut călătoria până la Cardeea, nici de ce ați luat *Speranzia*, însă mă simt foarte legată de ea. Nu știi care este misiunea voastră, urmă ea, pronunțând rar cuvintele, dar vreau să înțelegi că voi apăra această navă până la ultima suflare. Vă voi apăra și pe voi, dar numai dacă nu îi voi face ei rău. *Speranzia* va fi întotdeauna mai importantă decât orice. I-am promis că dorințele ei vor fi ascultate.